

[Krag.]

rent ud foragtelig Mangel paa Loyalitet. Men, ærede Medlem, denne Paastand er jo, med Fortiden in mente — jeg tænker her paa det konservative Folkepartis Fortid —, virkelig fuldkommen urimelig. Sig mig, er det ikke det, det konservative Parti altid har hævdet, at naar man skulde tilvejebringe det, som man kalder en borgerlig Front her i Landet, ved Samarbejde mellem det konservative Folkeparti og Venstre, saa skulde dette Samarbejde føres paa lige Fod. Jo, det er det, man har hævdet, og jeg skal slet ikke bestride Partiets Berettigelse til at hævde det, det kunde ikke falde mig ind. Men maa jeg have Lov til at rette et Spørgsmaal til det ærede Parti: Vil den lige Fod sige, at de Konservative, naar det passer dem, kan forhandle bag Ryggen paa os andre, men at det er forbudt os at gaa ind i tilsvarende Forhandlinger, i fuld Aabenhed oven i Købet overfor de Konservative? Ja, lad os et Øjeblik standse og i Tanken gaa tilbage til det, der skete i 1931, hvor vi, ligesom Tilfældet var nu for et Par Maaneder siden snart, havde en omfattende Kriselovgivning henvist til Behandling i Udvalg. Ja, saa vidt var man kommet i Efteraaret 1931, man var knapt kommet saa vidt nu i Vinteren 1933, men i hvert Tilfælde, den højtærede Statsminister havde samlet en fortrolig Kreds til Forhandling om Krisesituationen, en fortrolig Kreds, i hvilken de fire saakaldte store Partier var repræsenteret. For saa vidt mindede Oktober-Situationen 1931 og Vinter-Situationen 1933 om hinanden, idet man dog, som sagt, var naaet videre i 1931, havde faaet Kriseforslagene i et af Folketinget nedsat Udvalg, hvad man jo paa ingen Maade var naaet til i Vinteren 1933. Tværtimod formede det hele sig jo under de fortrolige Forhandlinger paa en saa besværlig Maade, det hele skred frem saa trevnt og under saa store Vanskeligheder, at jeg tror at turde sige, at der fra alle Sider var en Dag for Dag tiltagende Frygt for, at vi ikke skulde kunne naa til Enhed. Naa, men midt under Udvalgsforhandlingerne i Oktober 1931 indstilledes Forhandlingerne, Ja, vi syntes naturligvis, det var en Smule besynderligt, thi begge Oppositionspartier havde hævdet, og med fuld Ret, at det var nødvendigt at skride til Handling, et Samarbejde var fornødent paa Grund af Krisens voldsomme Tryk paa Erhvervslivet. Men ikke desto mindre: Forhandlingerne standsede, Mit Partis Formand indbød det konservative Folkeparti til en nærmere Prøvelse af

de fra begge Sider fremsatte Kriseforslag, for at man om muligt kunde naa til et fælles Resultat, en fælles Front overfor den siddende Regering. Man afviste ikke, man skulde blot have Tid, inden en saadan Forhandling kunde etableres. Da Tidspunktet saa kom, hvor det kunde lade sig gøre, var der spærret af, vi maatte vente, det skulde udsættes. Men Ventetiden, man havde krævet af os, afbrødes brat af den Overenskomst, det Forlig, som det konservative Folkeparti bag vor Ryg, uden at vi havde ringeste Viden om Enkeltheder — ikke blot Partiet Venstre i Almindelighed, men ogsaa Partiets Ledelse —, sluttede med Regeringen. Og selv om det konservative Folkepartis Formand paa de Hundreder af Møder, han holdt ud over Landet i denne Sammenhæng, trængt, som han var fra forskellige Sider, ikke ligefrem roste sig af, at man havde drejet Venstre en Knap, saa var det dog de Toner, man hørte fra alle dem, der talte som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gav Anvisning paa, (*Christmas Møller*: Havde vi Pligt at meddele Venstre noget?). Nej, det havde De ikke paa det Tidspunkt, men hvis Velanstændighed kræver Meddelelse i Dag, maatte Velanstændighed vel kræve det samme i 1931.

Og det ærede Medlem og det ærede konservative Folkeparti ved, at der, efter at dette Forlig var afsluttet i Oktober 1931, aldeles ikke var Tale om Forhandling om Enkeltheder i de Forslag, man var kommet overens om. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller havde været enig med os om Udformningen af Ændringer til Arbejdsløshedslovgivningen indeholdende Tilvejebringelse af en Krisefond. Da vi kom med Forslag hertil, svarede det ærede Medlem, hvad jeg meget vel forstaar, at han jo var bundet, at der var sluttet en Overenskomst mellem det konservative Folkeparti og Regeringen, som der ikke kunde røres ved — vil Hr. Krag have fremmet sine Tanker paa dette Punkt, maa han gaa andetsteds hen med dem. Det var det Svar, vi fik. Og dog rejste det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ud over Landet — paa den Baggrund, der gennem Overenskomsten var skabt — og forsvarede det konservative Folkepartis Stilling med, at Tidens Nød krævede Offervillie og Samarbejde, selv om det skulde ske ved at bringe Ofre med Hensyn til egne Anskuelser. Ja, jeg benægter ikke Berettigelsen, i nogen Grad i hvert Fald, af dette Krav og dette Forsvar, men jeg siger, at hvad der gjaldt den Gang, maa vel ogsaa gælde endnu. Er Nødstilstanden i det danske Samfund blevet